

Warto się bać

Agencja badawcza SW Research przeprowadziła niedawno sondaż, w którym zapytano Polaków czy są za złagodzeniem sankcji nałożonych na Rosję aby obniżyć ceny energii, czy jednak wolą utrzymanie sankcji nawet kosztem wysokich cen. Okazało się, że prawie 60 % z nas nie chce złagodzenia lub zniesienia sankcji wobec Rosji. Tylko 16 % ankietowanych odpowiedziało przeciwnie a prawie 25 % albo zdania nie ma, albo nie chce się z takowym afiszować. Jesteśmy zatem gotowi płacić więcej byleby tylko dokopać znienawidzonym „ruskim”.

Możemy dyskutować co do reprezentatywności badania w kontekście metodyki jego przeprowadzenia (zostało przeprowadzone przez agencję wśród użytkowników panelu on-line SW Panel na grupie 800 osób), mam jednak wrażenie, że oddaje ono trafnie obecne trendy. Ba, gdyby zapytać czy mamy chęć dołączyć się do ukraińskiej wojenki nadal spory odsetek respondentów oddałby głos na tak. Może jedynie pytanie o to „czy jesteśmy za dalszym wspieraniem wojny na Ukrainie nawet kosztem ryzyka zamienienia się w radioaktywne kupki pyłu?” wzbudziłoby jakąś refleksję. Ale i to nie jest pewne.

Można by pomyśleć, że Polacy są narodem nieskończenie wręcz odważnym. Nic bardziej mylnego. Brak odczuwania strachu w sytuacjach zagrożenia nie jest przejawem odwagi ale zaburzeń psychicznych. Strach jest bowiem jedną z cech pierwotnych, wywodzących się wprost z mechanizmu przetrwania. Fakt, że znaczna część z nas go nie odczuwa, bądź odczuwa w stopniu nieadekwatnym do wymiaru zagrożeń, już kilkakrotnie objawiał się w dziejach naszego narodu. Za każdym razem kończąc się

widowiskowym samobójstwem.

Gdy słyszę i czytam kolejne nadęte, operetkowe wypowiedzi polskich oficjeli, odgrających się jak to „Polska nie uzna” tego albo owamtego czy też „Polska będzie wspierać Ukrainę do jej ostatecznego zwycięstwa”, natychmiast przed oczyma staje mi tragikomiczna postać niewydarzonego ministra Becka i jego fanfaronady. *„Pokój jest rzeczą cenną i pożądaną. Nasza generacja, skrwawiona w wojnach, na pewno na okres pokoju zasługuje. Ale pokój, jak prawie wszystkie sprawy tego świata, ma swoją cenę, wysoką, ale wymierną. My w Polsce nie znamy pojęcia pokoju za wszelką cenę. Jest jedna tylko rzecz w życiu ludzi, narodów i państw, która jest bezcenna. Tą rzeczą jest honor.”* – perorował Beck w obliczu zagrożenia bytu Polski. Po czym wraz z pozostałymi członkami piłsudczykowskiej junty honorowo dał dyla przez granicę w Zaleszczykach. Pozostawił za sobą wmanewrowany przez siebie w wojnę na dwa fronty kraj i heroicznie acz beznadziejnie walczących rodaków.

Rzecz jasna między dawanymi i współczesnymi sternikami naszej nawy są i różnice. Na przykład w klasie wypowiedzi. W końcu JE Andrzej Duda był uprzejmy wypowiedzieć do JE Władimira Putina słowa: „Może to nie będzie zbyt polityczne, ale w Polsce jest takie, brzydkie zresztą, Nie strasz, nie strasz...”. To jednak tylko frazeologia. Istota problemu nie zmieniła się ani o jotę. I zapewne znów skończy się na symbolicznych Zaleszczykach. A z kłopotem, a może i z dramatem, zostaniemy my.

Może jednak przesadzam? W końcu co może nam grozić? W optymistycznym wariancie, gdy podsycana także przez nas wojna na Ukrainie toczyć się będzie miesiącami lub latami czeka nas gospodarcza katastrofa. Nie recesja czy kryzys, ale krach, który pamiętają jedynie ludzie urodzeni w latach 70-tych i wcześniej. Niewyobrażalna bieda, bezrobocie, brak towarów i brak perspektyw. A potem dziesięciolecia harówki by choć trochę dogonić cywilizowany świat. Wszystko to już raz przerabialiśmy i zapewniam Państwa nie chcemy do tego wrócić.

A to scenariusz optymistyczny.

Scenariusz pesymistyczny oznacza wciągnięcie nas we właściwą wojnę. Śmierć wielu spośród nas, nie tylko żołnierzy, zniszczone domy, szkoły i fabryki. Jest jeszcze scenariusz tragiczny, gdzie przyparta do muru Moskwa używa ostatecznego argumentu w postaci przycisku atomowego. **Dlatego powinniśmy dążyć do zakończenia tej wojny za wszelką cenę. Nawet za cenę klęski Ukrainy. W końcu bliższa koszula ciału.**

Wbrew tym oczywistym faktom większość Polaków popiera wspieranie Ukrainy i kopanie po kostkach Rosji. Zresztą łatwo popierać sankcje i drożyznę na początku sezonu grzewczego, gdy horrendalne rachunki zaledwie majączą gdzieś na horyzoncie wyobraźni. Dopiero pusty portfel i pusta lodówka będą dla naszych rodaków wystarczająco wymownym argumentem. Do tego czasu będziemy się łudzić, że koszty finansowe poniosą „oni”. Bo przecież nie „my”. My jak zwykle się wykpiemy i przechytrzymy system. Niestety, nie tym razem.

Mógłbym w tym miejscu powiedzieć volenti non fit iniuria (chcącemu nie dzieje się krzywda) i tym stwierdzeniem temat zamknąć, jednak nie uczynię tego, a to z dwóch przyczyn. Po pierwsze jestem Polakiem, członkiem konkretnej wspólnoty narodowej. Szaleństwo, które ogarnęło znaczną część, może nawet większość moich rodaków, nie zwalnia mnie w żaden sposób z troski o nasz wspólny los. Po drugie Polacy, mimo iż często bezdennie głupi, są tutaj przynajmniej w pewnej mierze ofiarami. Od lat systemowo programowani przez polskojęzyczne, choć przecież nie polskie media. Od lat uczeni fałszywej historii, która jest mistrzynią fałszywej polityki, stracili zdolność do postrzegania rzeczywistości taką, jaka jest. Pozbawieni realnych elit, zarządzani przez cynicznych kompradorów nie są zdolni do przejęcia kontroli nad własnym krajem.

Dlatego mimo słabości mojego głosu nie wolno mi milczeć. I nie wolno milczeć żadnemu z Was. Tak jak drążąca skałę kropla,

prawda powoli przebija się nad opary łgarstw. Najwyższy czas by Polacy ją poznali. I zaczęli się bać. Póki nie jest za późno. O ile nie jest za późno.

[Przemysław Piasta](#)